

پیشگویی: چنگاوی ۱۴۰۴
لیکوال: داکتر معصوم حشمت الله اتمند
سیرداد

Ketabton.com

د څاڅکو هار

لیکي پوهه:

سرلیک: د څاڅکو هار

لیکوال: ډاکټر مهندس حشمت الله و، اتمر ،،

ابډپټور:

د پڅښتنی ډیزان: ډاکټر مهندس حشمت الله و، اتمر ،،

خپرنډوی:

چاپشمېر: ۱۰۰

چاپ نېټه: میاشت - چنگاښ / کال ۱۴۰۴

واټس اپ: +۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

برېښنالیک: atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له لیکوال او خپرنډوی سره خوندي دي، بې اخځ
ښوونې ترې د گټې اخیستنې اجازه نه شته.

د څاڅکو هار

لړلیک

چوپړی

سرلیک

- ۱.....پڅښتنی.
- ۲.....بسم الله الرحمن الرحيم
- ۳.....لیکي پوهه:
- ۴.....لړلیک
- ۵.....ترانې (پیل، شروع، برید)
- ۶.....د یادښتونو له پاره:
- ۷.....نانونوله (ناول، کپسه یا داستان)
- ۸.....د چاپ شویو کتابونو لېست
- ۹.....د کار لاندې کتابونو لېست
- ۱۰.....د امکان او وخت په صورت کې
- ۱۱.....د پڅښتنی څټ

د څاڅکو هار

تران (پیل، شروع، برید)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ إِجْلَالًا
لِقُدْرَتِهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خُضُوعًا لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى
اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ .

بې پایه ستاینه او بې حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود
مانی او کاینات یې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل
سپېڅلي ذات او عبادت د حقیقت له پیژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات
پوهه، عالي، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پیدایښت یوه حتمي
لاامل دی. عظمت، د ټولې نړۍ موجودیت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق
د رسیدو جوهر په یوه والي کې د اعتراف، تباهی او بې وسۍ یوه له
لوړو وسیلو څخه دی.

گرانو لوستونکو!

دا ځل مې و غوښتل یو بل حقیقي داستان یا ناول چې کیسه یې په
هېواد کې د ننه تېره شوې ده، د خپلو کتابونو مینوالو او لوستونکو سره
شریکه کړم. زما د کتابونو مېنه وال یوازې معماران او انجینران نه
دي، نه باید اوسي، نوځکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو لیکنو کې
توپیر راوړم چې د هرې ځانګړې مېنه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما
دېته اړ کړي چې لیکنې مې توپیر و لري او هم به مې مینه وال ډېر
شي.

د څاڅکو هار

.....

پاکه ربه!

زموږ له پاره خپله لاره بې ستونزې کړه، تر څو موږ له تا پرته بل څوک و نه وینو او نه یې پېژنو. زموږ سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور نخښه پاتې نه شي او د اسلام د دین له سپیڅلو بنده گانو څخه مو و بولي.

- د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هېله کېږي چې، خپلې غوښتنې او وړاندیزونه د دې کتاب د بیا کتنې له پاره، زما سره شریکه کړئ.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په درنښت

پاکتر معمار حشمت الله اتمر

د څاڅکو هار

.....

د یادښتونو له پاره:

..... ۱-

..... ۲-

..... ۳-

..... ۴-

..... ۵-

..... ۶-

..... ۷-

..... ۸-

..... ۹-

..... ۱۰-

د څاڅکو هار

نانونوله (ناول، کېسه يا داستان)

پخوا پيرکي د جنت گل په نامه يوه کس د کابل ولايت پغمان ولسوالۍ کې ژوند کوه.

هغه درې زامن او اووه لورگاني درلودې.

د زامنو نومونه يې ژېړ گل، سور گل او انار گل وو.

جنت گل په خپل کلي کې يوه هتۍ درلوده.

په هتۍ کې به يې مېوې، ترکاري، شيدې، مستې، کوچ او پنېر خرڅاوه.

هغه، نه په خپله زده کړې، کړې وې او نه پر زامنو يې زده کړې کړې وې.

ټولو به په هتۍ کې يو ځای سره کار کوه.

الکان به يې سهار وختي ماجت ته لېږل تر څو الله څه ديني زده کړې وکړي.

هغوی به لمونځونه کوو او د ملا امام نه به يې هم سېکونه ويل.

چا چې به ويل، چې ولې دې په الکانو سېک نه وايي؟

هغه به ويل:

دلته نږدې ښوونځی نه شته.

د يوې خوا زه سپين ږيری يم.

د څاڅکو هار

غواړم چې هغوی زما سره په هټۍ او نورو کارونو کې مرسته وکړي.

د بلې خوا د هغوی د ښوونځي خرڅه برابرول هم آسانه کار نه دی. زه دلته ډېره لږ ځمکه لرم، هغه هم ما ته له پلار نه مې په میراث پاتې ده.

ما هر څه زیار و باسه تر څو پیسې تولي او څه ځمکه پرې واخلم، خو تر اوسه نه يم توانېدلی.

ورځ په ورځ کمېتي (قيمتي) کېږي، د هر څه نرخونه لوړېږي.

پلارنۍ کور هم کوچنی دی.

که الکان ځوان او هغوی ته واده وکړم، چېرته به هغوی ته د اوسېدو ځای جوړ کړم.

هغه به سوچونه وهل او څه به یې په لاس نه راتلل.

وختونه تېر شو او د هغه دویم زوی (سور گل) اته کلن شو.

هغه ډېر زړور او نامنونی (شوڅ) و.

د څاڅکو هار

.....

*

سور گل د سيل (ساز او سرود) شوکي هم وه، چېرته چې به د چا واده کېده او په هغه کې به سازنده راغلي وو، هغه به هم ځان الله رساوه.

هغه به د کلي د نورو الکانو سره يوځای ته.

هغه به دې ته نه کتل چې:

شپه ده؟

غرمه ده؟

ساره دي؟

گرمي ده؟

چا بللی دی؟

څه ستونزی به مخ ته راشي؟

څوک به خپه شي؟

بس!

منډی به يې وهي او الله به يې ځان رساوه.

يوه ورځ د هغوی کورته نږدې کلی کې واده وه.

هغه د وادنه يوه ورځ مخکې خبر شوی و.

د څاڅکو هار

هغه د کلي نورو ماشومانو سره په دې هکله خبرې وکړې او هغوی ته يې وويل:

مونږ به هرو مرو په دې واده کې گډون وکړو.

ښه به دا وي تر څو پوښتنه وکړو چې په واده کې سازنده شته او که نه؟

الکانو و ويل:

راځئ!

د کلي مشرانو نه پوښتنه وکړو.

ټولو و منه او د کلي نه د باندې شوو.

د ماجت خوا ته روان شو، چېرته به چې سپين بربري کيناستل او د لمونځ د جمع وخت انتظار به يې کوو.

سورگل مخکې او نور الکان ور پسې شوو.

هغوي ماجت ته ورسېدل.

الکانو مشرانو ته سلام واچوه.

هغوی د الکانو سلام ته وعلیکم و ويل:

بيا يوه کس د الکانو نه پوښتنه وکړه او ويې ويل:

خيريت خو به وي چې په دې شين ملا آذان ماجت خوا ته ته راغلي ياست؟

سورگل لږ نږدې شو او ويې ويل:

د څاڅکو هار

مونږ اورېدلي چې سبا شپه په کلي کې واده دی.

کس و ویل:

هو!

د انار اکا د زوی واده دی.

سورگل و ویل:

په دې خو، مونږ هم پوهېږو.

کس و ویل:

خیر!

ستاسو پوښتنه څه ده؟

سورگل و ویل:

مونږ غوښتل پوی شو چې په واده کې سازنده شته او که نه؟

کس و ویل:

په دې خو، زه هم نه پوهېږم.

بیا سورگل و ویل:

خیر!

څوک په دې پوهېږي؟

کس و ویل:

د څاڅکو هار

په داسو خبرو د کلي نايي (ناين، سلمان) ښه پوهېږي.

سور گل و ويل:

د کلي نايي چيرته دی؟

کس و ويل:

زه خو نه پوهېږم.

په دې وخت کې يوه بل سپين ږيري غږ کړ.

ما هغه سهار وليد چې بر کلي ته د وېښتانو جوړولو د پاره روان وو.

سور گل د هغه نه مننه وکړه.

بيا يې نورو الکانو ته و ويل:

راځئ!

اوس څه نږدې شو.

بيا سورگل مخکې او د کلي نور ماشومان و رپسي شو.

هغوی بر کلي ته لاړل.

الته يې د نايي پوښتنه وکړه.

يوه کس ورته و ويل:

هغه د انار ما ما باغ د ديوال څټ (شا) ته ناست او کلي د الکانو وېښتان جوړوي.

د څاڅکو هار

هغوی د نایي خوا ته لارل.

لمړی یې ټولو ته سلام و اچاوه.

نایي چې له نورو نه مشر و، د الکانو سلام ته یې وعلیکم و ویل.

بیا نایي و ویل:

دلته په وار (نوبت) سره کېږي.

زه به ستاسو سرونه هم جوړ کړم.

سورگل و ویل:

مونږ د وېښتانو د جوړولو له پاره نه یو راغلي.

نایي وپوښتل:

خیر!

د څه له پاره راغلي یاست.

سورگل و ویل:

مونږ د یوې پوښتنې په هکله راغلي یو.

نایي و پوښتل:

د کومې پوښتنې له پاره؟

سورگل و ویل:

واده د ساز په هکله.

د څاڅکو هار

نایي و ویل:

مطلب مو د ساز څه دی؟

هغه و ویل:

مونږ غوښتل پوی شو، چې په واده کې ساز شته او که نه؟

نایي و ویل:

تاسو هم بلا کوئ.

اوس زه تاسو په مطلب پوی شوم.

بیا یې زیا ته کړه.

هو!

شته.

سازنده به د کابل نه راشي.

بیا سورگل و پوښتل:

ساز د ورځې ده او که د شپې له خوا؟

نایي و ویل:

ساز د شپې له خوا ده.

الکان خوشحاله او د نایي نه یې مننه وکړه.

بیا یې ترې خدا پاماني واخسته او بېرته خپل کلي خوا په منډو روان شوو.

د څاڅکو هار

ورځ تېره او ماښام شو.
سورگل د نورو ماشومانو سره د ساز په انتظار و.
ماښام شو.
هغه کورته لاړ.
يوه گړۍ وروسته له کوره د باندې او د څو نورو همزولو سره د
انار ماما کور خواته روان شو.
هوا روښانه او سپوږمې وه.
لاره هم ښه روښانه وه.
دوی له ځانو سره دانگونه هم اخيستي وو.
هغوی پوهېدل چې په لاره کې سپي دي.
دوی سوچ کوه که چېرې سپي پرې حمله وکړي، هغوي به له ځانه
وښري.
الکان په لاره کې روان وو.
ناڅاپي د يوه کوره سپي را و وت او دالکانو خوا ته يې منډې کړې.
الکانو هم د خپلو دانگونو سره له ځانه دفاع و کړه.
په دې وخت کې د کور څښتن راووت او خپل سپي يې کور د ننه
کړ.
بيا هغه د الکانو نه ښښنه وغوښته.

د څاڅکو هار

الکانو څه و نه ویل او خپلې موخې پسې روان شوو.
هغوی د انار ما ما کور ته ورسېدل او انگر ته د ننه شوو.
په کور کې ډېر مېلمانه او د سیمې خلکو گډون کړی وو.
څوک د ډوډۍ او څوک د ساز په انتظار وو.
لږ وخت تېر شو او انار ما ما و ویل:
خپل لاسونه پرېمنځی، اوس به ډوډۍ تیاره شي.
هرې خوا لوی، لوی توکر (دسترخوانونه) اوار (هوار) شو.
خلک، ډوډۍ ته کېناستل.
سورگل هم د نورو الکانو سره د یوه دسترخوان ژۍ ته کېناست او
په خوړو یې پیل کړ.
ډوډۍ خلاصه او دسترخوانونه ټول شول.
بیا د ځانگړو (خاصو) میلمنو د پاره چای هم راوړ شو.
سورگل د نورو ماشومانو سره د ساز په انتظار و.
څو دیکي وروسته غږ شو.
اله (هله)!

د کابل نه سازنده راوړسېدل.
سورگل د نورو ماشومانو سره د سازنده گانو مخې ته منډې کړی.
د انار ما ما د کور مخ ته گڼه گڼه شوه.

د څاڅکو هار

څه الکڼ و غورځېدل او دوه کسه نور هم د پښو لاندې او څه ژوبل شوو.

سورگل د خلکو په تېل ماتېل کې و غورځېد، مگر خوږ (ژوبل) نه شو.

الکڼ د خپلو ځانونو په غم کې نه ول، ټولو کوښښ کوه چې وگوري کوم سازنده گان دي.

بيا سازنده گان د انار ماما انگړ ته ننوتل.

الته د سورگل په بڼان يو کس بل هم د ساز او آواز ډېر شوکي (شوقي) و.

هغه وردمخه او د انار ماما په مشورې سره سم د سازنده گانو له پاره ځای جوړ کړی وو.

هغه سازنده گانو ته بلنه ورکړه تر څو خپل د مخه ټاکلي ځای ته لاړ شي.

هغوی ټاکلي ځای ته لاړل او پر توشکو کېناستل.

بيا هغوی ته د شپې ډوډۍ راوړل شوه، او هغوی د ډوډۍ خوړو نه وروسته چای هم وڅښل.

بيا کس ورغی او هغوی ته يې وويل:

اوس کولای شئ چې ساز پيل کړئ.

هغوی د ساز سامانونه له کڅوړو نه و باسل او پر غږولو يې پيل کړ.

د خاڅکو هار

د خلکو گڼه گونه وه.

د سازنده گانو شاو او خوا مینوال ټول شول او د ماشومانو له پاره
بڼه نه ښکارېدل.

په دې وخت کې سورگل خپلو همزولو ته غږ کړ:

راځئ!

بام ته وخپرو!

الکان بام ته وختل.

د هغه ځای نه سازنده په بڼه توکه نه ښکارېدل.

د هغه بام مخې ته غټې ونې وې.

سورگل چې په سترگو هم لږ کمزوری و، نورو الکانو ته یې وویل:
ما ته خو سازنده بڼه نه ښکاري.

بڼه به وي چې کوم بل بام وموماو البته لاړ شو تر څو سازنده بڼه
وگورو.

هغه په سوچ کې شو.

شپه رڼا او سپوږمۍ وه.

د بل جگ (اوچت) بام سیوری پر ځمکې غورزېدلې و.

سورگل سوچ وکړ چې بل بام دی.

هغه د بام نه د بل بام سیوری ته توپ کړ، کوم چې لکه بام ښکارېده.

د څاڅکو هار

په دې وخت کې، هغه پر ځمکه وغورځېد.

خلکو د هرې خوا نه منډې کړې.

خلک ډېر وارخطا شوو.

ساز هم په تپه ودرېد.

انار ماما هم منډې کړې.

گوري سورگل پروت دی.

هغه يې راپورته کړ.

سورگل روغ او جوړ و.

بيا يې د هغه نه وپوښتل:

کوم ځای خو به دې درد نه کوي؟

هغه و ويل:

نه!

خلکو هغه له ځايه پاڅوه او کوښښ يې وکړ تر څو کوم کلنيک او يا

هم کابل ښار ته، کوم روغتون ته ورسوي.

هغه و ويل:

زه جوړ او روغ یم.

بيا خلکو و ويل:

ولي دې له بام نه توپ کړ؟

د څاڅکو هار

هغه و ویل:

ما ته سازنده بڼه نه ښکارېدل.

ما سوچ کوه چې بل نږدې بام دی او توپ مې کړ.

په حقیقت کې هغه بام نه، بلکه د بام سیوری و.

خلکو بیا د هغه نه و پوښتل:

که چېرې کوم ځای دې په درد شو، مونږ ته خبر راکړه.

هغه و ویل:

سمه ده.

خلک بېرته سازنده گانو خوا ته لاړل.

ساز بېرته پیل شو.

سورگل چې چندان نه ژوبل شوی، بېرته بام ته وخوت او د ساز په ننداره شو.

شپه ناوخته شوه.

انار ماما غږ کړ.

د ساز د پیلې بدل و وایئ.

اوس به سهار او ملایان به د سهار آذان وکړي.

سازنده گانو و منه.

مگر ډېری شوکیانو(شوقیانو) به ویل:

د څاڅکو هار

ادامه ورکړئ.

شپه لویه او کسان لږ شوي دي.

اوس ساز او آواز بڼه خوند کوي.

انار ماما و ويل:

نه!

ساز بس دی او سازنده گانو د شپې وروستی بدله داسې و ويله:

ای دوستان شب به خیر

ای عزیزان شب به خیر

سازنده گانو د دې بدلې نه ورسته ساز بند او د خپلو د ساز سامانو په ټولولو پیل کړ.

بیا یې د ساز سامانونه په کڅوړوکي واچول.

سورگل هم خپلو نورو همزولو ته غږ کړ، هغوی راټول، د انار ماما د کوره و وتل او خپلو کورنو ته لاړل.

د څاڅکو هار

.....

زېږگل، د سور گل مشر ورورڅه نور هم لوی شو، هغه به ډېری وخت هټۍ ته، ته او د خپل پلار سره به یې مرسته کوه.

یوه ورځ پلار یې زېږ گل ته و ویل:

هغه د بر کلي، گلو پېژني؟

زېږ گل وویل:

هو پلاره!

څه شوي دي؟

پلار یې و ویل:

هغه زمونږ نه په پور سودا اخستي ده.

هغه هوډ کړی و، تر څو دوی میاشتي وروسته به پیسې راوړي.

خو!

اوس شپږ میاشتي تېرې شوې دي، تر اوسه یې پیسې نه دي راوړي.

تر ټولو نه مهمه خبره دا ده چې:

اوس هغه دلته نه راځي او د بل ځای نه سودا اخلي.

زېږ گل و ویل:

څه وکړم؟

د څاڅکو هار

پلار يې و ويل:

د هغه کورته لار شه!

لمړی زما سلام پرې و وايه، بيا ورته و وايه:

زه پلار مې را بېرلی يم چې زمونږ پور (قرض) را کړي.

مونږ غواړو خپل پورونه راټول او نوره سودا پرې واخلو.

زېر گل و منه او د هټۍ نه د باندې شو.

هغه د گلو کور ته لاړ.

دروازه يې وټکوه.

د گلو زوی د باندې شو.

زېر گل و ويل:

پلار دې زمونږ نه پوروړی (قرضداره) دی.

پلارته دې و وايه؛ زمونږ پور راوړی، ځکه مونږ ورته اړتيا لرو.

زوی يې د ننه شو او خپل پلار ته يې و ويل:

زېر گل راغلی او وايي چې، زمونږ پور راوړه.

پلار يې په غصه شو او دروازې ته لاړ.

گوري چې په رښتيا هم زېر گل راغلی او د دروازې څټ (شا) ته ولاړ دی.

گلو، زېر گل ته په غصه شو او ويي ويل:

د څاڅکو هار

دومره بد سترگی یې.

څو ورځې کېږي چې د ستاسو هټۍ نه مې پور اخستی دی، بیا وخته
و رپسې راغلي؟

ځه، ورک شه!

زه په خپله راحم او د ستا پلار سره خبرې کوم.

زېږ گل څه و نه ویل.

هغه بېرته هټۍ ته روان شو.

او د گلو کیسه یې خپل پلار ته و کړه.

پلار یې څه و نه ویل.

غرمه شوه او زېږ گل کورته لاړ تر څو د غرمې ډوډۍ راوړي.

څو ډکيکې وروسته گلو راغی او پر بنکنځلو یې پیل کړ.

گلو د زېږ گل پلار ته و ویل:

ته څومره وړۍ سپری یې.

دوې ورځې مخکې مې په پور سودا وړې او اوس را نه پیسې
غواړې.

د زېږ گل پلار و ویل:

دا خو سوداگریز کار دی.

زه غواړم خپلې پیسې ټولې او پر هغه نور شيان واخلم.

د څاڅکو هار

گلو نور هم په غصه شو او پر جنت گل يې واورونه پيل کړل.
جنت گل هم له ځايه پاڅېد او دواړه غېږ په غېږ شوو.
په دې وخت کې گلو ځمکې ته لاس، يوه تيره يې واخيسته او د جنت
گل پر سر يې کلک گذار وکړ.
د جنت گل سر مات او وينې يې پر جامو توې شوې.
د هغه کالۍ په وينو رنگ شو.
په دې وخت کې څه کسانو منډې کړې او هغوی يې سره خلاص
کړل.
گلو ډېر وار خطا شو او له سيمې وتښتېد.
خلکو د جنت گل سره مرسته وکړه او د هغه سره يې پاک او بيا
وروسته نږدې کلينیک ته يووړ.
د هغه سر يې الله پانسمان او په سپين ټوکر يې و تاره.
بيا هغه بېرته هټۍ ته ستون شو.
څو ډکيکې وروسته زېر گل راغی او خپل د پلار سر يې وليد چې
په سپين ټوکر تړلی دی.
هغه و پوښتل:
پر سر دې څه شوي دي؟
هغه و ويل:
هسي!

د څاڅکو هار

کومه ستونزه نه شته.

په دې وخت کې زېر گل یوه څه وینه د منو پېټې خوا ته ولیده او د پلار نه یې پوښتنه وکړه:

د پېټې خوا ته وینه د څه شي ده؟

جنت گل مجبور شو چې رښتیا و وایي.

هغه و ویل:

کلو هټۍ ته راغلی و او زما سره یې شخړه وکړه.

هغه تیره واخسته او زما سر یې مات کړ.

دا وینه هم زما د سر وینه ده.

زېر گل په غصه شو او ویې غوښتل چې خپل ملګري او وروڼه ټول او د کلو پسې لاړ شي.

پلار یې هغه ته عذر وکړ او ویې ویل:

ته اوس هغه پرېږده.

هغه به په خپله د عذر له پاره راشي.

دا ستونزه به په جرګې حل کړو.

زېر گل و ویل:

زه حتماً ستا انتقام اخلم.

د څاڅکو هار

هغه له یوې خوا زمونږ پوروړی او له بلې خوا پر تا یې گذارونه کړي، حتا تر دې چې ستا سر یې هم مات کړی دی.

زه به د هغه سره و گورم.

زېږ گل به د خپل نورو ورنو سره د هغه پلټنه کوه، تر څو هغه ونیسي، هتې ته یې راوړي او د خپل پلار قصور (انتقام) ترې واخلي.

ورځې به شپې او شپې به، په ورځو اوښتې.

مياشت تېره شوه.

یوه ورځ گلو په کوڅه کې روان و، د زېږ گل پرې پام شو.

هغه خپل نورو ورونو ته غږ کړ، چاکو یې راواخیست او د گلو پسې یې منډې کړې.

هغه یې په کوڅه کې ونيو او مخ پر هتې یې کش کړ.

هغه یې هتې ته د ننه او الله یې ودراره، چېرې چې یې د هغه د پلار سر مات کړی او د هغه د سر وینه، تویه شوی وه.

بیا چاکو یې واخیست او هغه یې درې چاکو پر اوږه و واوه او د هغه وینه یې الله تویه کړه.

الله شور ماثور (غلمغال، غالمغال) جوړ شو، خلک ورسېدل او گلو یې د جنت گل د زامنو نه وژ غوره.

د هغه د اوږې نه وینې بهېدې.

هغه ولسوالۍ خوا ته روان شو.

د څاڅکو هار

ولسوالۍ ته د ننه او د جنت گل پر زوی، زېر گل يې عرض و کړ.
د ولسوالۍ قاضي هغه يې کلينک ته ولېږه او څو پوليس يې د جنت
گل هتۍ ته ولېږل تر څو زېر گل و نيسي او ولسوالۍ ته يې راولي.
پوليس هتۍ ته لاړل او الله يې زېر گل ته و ويل:

ته بايد ولسوالۍ ته لاړ شۍ.

هغه و ويل:

ما خو کومه گناه نه ده کړې نو ولي ولسوالۍ ته لاړ شم.

يوه پوليس و ويل:

تا گلو په چاکو وهلی دی او هم وايي چې ما کومه گناه نه ده کړې.
زېر گل و ويل:

گلو زمونږ پوروري دی.

څه موده مخکې، پلار مې زه د هغه کورته ولېږلم تر څو خپل پور
(قرض) ترې وغواړو.

هغه دروازی ته راغی او ما ته يې سپکې، سپورې او بنکنځل وکړل.

بيا وروسته راغلی زما د پلار سر يې هم، مات کړی و.

ما هم خپل د پلار قصور (قصد) ترې واخيست.

پوليس و ويل:

راځه، ولسوالۍ ته.

د څاڅکو هار

الته به خپلې خبرې قاضي ته وکړئ.
هغه و منه او د پوليسو سره ولسوالۍ ته لاړ.
الته قاضي خپلې څېړنې پيل کړې.
بيا يې د دواړو خواوو نه پوښتنې وکړې.
قاضي پر هغوي شاهدان هم وغوښتل او د هغوی له پاره يې نوې
دوسيه جوړه کړه.
بيا خبره جرگې ته وغورځېده.
جرگې د زېر گل لنگه (ننگه) وکړه او د هغه خبره يې تصويب
(تاييد) کړه.
قاضي خپلې څېړنې پای ته ورسوې.
قاضي گلو يې پر (ملامت) و باله.
بيا غونډه جوړه شوه او په هغې کې د جرگې مشرانو هم برخه
اخيستي وه.
په غونډه کې قاضي گلو ته د بند سزا واوروله، زېر گل يې بې گنا
وباله او د بند نه يې خوشې کړ.
زېر گل خپل کور ته لاړ.
بيا پر سبا، د کلي مشرانو جرگه جوړه کړه.
جرگې د هغوی تر منځ د روغې جوړې خبر ورکړ او دواړو خواوو
ته يې و ويل:

د څاڅکو هار

تاسو کولای شئ، خپل ژوند او کار اوبار ته دوام ورکړئ.

دواړه کورنۍ به یوه بل ته ستونزې نه جوړوي.

هغوی و منه.

جرگې د دواړو خواو نه لاسلیک او ضمانتونه واخیستل.

د هغوی تر منځ د تل له پاره روغه جوړه (سوله) شوه.

د څاڅکو هار

سور گل نور هم لوی شو او کابل ښار د دارلامان په سیمې کې یې کار وموند او الله وگمارل شو.

هغه به سهار وختي له خوبه پاڅېده او د سهار د لمانځه نه وروسته به پوخ سرک ته، ته او الله به یې د څو دکیکو له پاره د املې (حملې) موټر انتظار کوه.

هغه کاریگر او خپل د کار پر مالک گران شو.

هغه به وختي کار ته، ته او ماښام به د ټولو نه وروسته کار د سیمې نه ستنېده، خپل د املې (حملې) موټر ته خوت او کور ته به ته. څه موده داسې تېره شوه.

هغه د کار سره عادت شو او هېڅ غیر حاضری به یې نه کوه.

څه موده تېره او په ولسوالۍ کې امنیتي ستونزې پیدا شوې.

هغه خپل کار ته دوام ورکړ.

چا به چې ورته ویل:

ته نه بېرېگې چې ښار ته ځي او الله د کمونیستي حکومت تر سیوري لاندې سیمې کې کار کوي؟

هغه به ویل:

نه!

ولي و بېرېرم.

د څاڅکو هار

زه خو د کمونیستي حکومت سره کار نه کوم.
زه یوه مزدوکار سړی یم.
په شخصي ودانیو کې کار کوم.
زه حلاله روزي گټم، هم د ځان او کورنۍ له پاره حلال خواړه
برابروم.
په دې کې به ما ته مجاهدین څه و وایي.
خلکو به ویل:
دهغوی پوی کول او هغوی ته یې ثبوتول ډېر وخت ته اړ تیا درلوده.
هغه به څه نه ویل او خپلې دندې ته یې دوام ورکوه.
څو ورځې هم تېرې شوې.
هوا لږ سره شوه.
شپې لویې او ورځې لنډې شوې.
د مني شپې وې.
هغه به وختي بیده کېده او سهار وختي له خوبه پاڅېده.
هغه د خپل کار د مزدورۍ په پیسو یوه گری (ساعت) هم واخیست.
همدا راز هغه د مزدورۍ په پیسو د کور اړتیا وړ شیان اخیستل او
پاتې پیسو به یې خپل پلار او یا هم خپلې مور ته، ورکوي.
وختونه تېرېدل او ژمي راورسېد.

د څاڅکو هار

شپې، نورې هم لويې شوي.

هغه به وختي بیده کېده.

يوه ورځ هغه د کار په سيمې کې ډير کار کړی او خورا ستومانه شوی و.

کوم وخت چې کور ته ورسېد د شپې د ډوډۍ خوړو نه يې وروسته د ماسخوتن لمونځ ژر و کړ، بيا بیده شو.

په نيمه شپه کې، له خوبه پاڅېد او ژر يې گړی ته وکتل.

گړی دوی بجې وې.

هغه سوچ وکړ چې سهار او شپږ بجې دي.

بيا يې له ځان سره و ويل:

زه خو وختي بیده شوی وم.

دا ولې ناوخته پاڅېدم.

سهار لمونځ هم زما نه تېر شو.

بيا ژر حمام ته لاړ، خپل مخ او لاسونه يې پرېمنځل.

د باندې رڼا او د سپوږمۍ څوارلمسه وه.

هغه ژر بېرته کوټې ته ستون او خپل بنيان (جاکت) او کورنۍ (کرتۍ) يې واغوسته، پټو يې له ځانه تاو، بوتان يې په پښو، په منډه د انگر (حويلی) نه و وت او خپل تم ځي خوا ته ژر، ژر لاړ.

د څاڅکو هار

.....

په لاره کې پولیسو هغه ودراره او د هغه نه یې د شپې نوم پوښتنه وکړه.

سورگل و ویل:

څه خبره ده؟

سترګې لرې؟

پولیس و ویل:

هو!

دا څه دي.

هغه و ویل:

په سهار کې څنگه د شپې نوم پوښتنه کوي؟

پولیس و ویل:

ګری (ساعت) لرې؟

هغه و ویل:

هو لرم.

څو بجې دي؟

سورگل و ویل:

لیدو ته یې حاجت نه شته.

د څاڅکو هار

شپږ بجي دي.

ما په کور کې په ځير سره وليد.

پوليس و ويل:

تا په زير سره گړۍ ته کتلي دي؟

هغه و ويل:

هو!

دوي ځل مي و کتل.

پوليس و ويل:

ساعت پاو باندې دوي بجي او شپه ده.

پوليس هغه ته خپله گړۍ و بنوده.

سور گل و ويل:

ستا گړۍ سم کار نه کوي.

هغه بل پوليس ته هم غږ کړ.

بل پوليس راغی او لمري پوليس ته يې و ويل:

خيريت خو به وي؟

لمري پوليس و ويل:

څو بجي دي؟

د څاڅکو هار

هغه و ویل:

شل تېرې دوي بجې دي.

بيا يې د لمړي پوليس نه پوښتنه وکړه:

دا څوک او په دې وخت کې څه کوي.

لمړي پوليس و ویل:

ما هم د دې له پاره دلته ايسار کړی دی.

دا وايي چې سهار شوی او ما ته اجازه راکړه چې کار ته لاړ شم.

دوېم پوليس و ویل:

دا بايد گزمي ته تسليم کړو.

کېدای شي کوم فساد يې کړی وي او اوس ځان په ټگۍ وهي.

څه وخت تېر او گزمه راغله.

پوليس سورگل گزمي ته معرفي کړ.

هغوی هم د سور گل نه پوښتنې وکړې.

داسې معلومېدل چې هغه تېروتلې وي.

بيا يې هغه ته و ویل:

اوس خو پوی شوې سهار نه، بلکه شپه ده.

سور گل و ویل:

د څاڅکو هار

هو!

زه تېر وتلی يم.

ما سوچ کوه چې سهار دی.

بيا د گزمې پوليس و ويل:

ته چېرته کار کوي؟

هغه و ويل:

د دارلمان په سيمې کې کار کوم.

بيا يې و پوښتل:

الته څنگه ځي؟

هغه و ويل:

زه د املې (حملې) موټر لرم.

بيا پوليس و پوښتل:

نور څوک هم د دغه ځايه، البته ځي؟

هغه و ويل:

هو!

اته کسان د دغه ځای نه يو ځای ځو.

بيا پوليس و ويل:

د څاڅکو هار

سمه ده!

صبر به وکړو تر څو سهار او د سنا د املې (حملې) وخت ورسېږي.
هوا روښانه شوه.

پولیس د سور گل نه پوښتنه وکړه او ویې ویل:
کوم ځای ته ستاسو د املې (حملې) موټر راځي؟
سورگل و ویل:

د پاڅه سړک پر غاړه د ماجت څنگ ته.
بیا پولیس و ویل:

راځه چې ستاسو د املې موټر تم ځای ته لاړ شو.
سورگل و ویل:

سمه ده!

راځه چې ځو.

هغوی د املې موټر تم ځای ته لاړل او الته ودرېدل.
څو دکیکې وروسته الته ورسېدل.

ورو، ورو نور کارکونکي هم راټول شو.

هر یوه به د سورگل نه پوښتنه کوه چې څه خبره ده؟
پولیسو ولې نیولي یې؟

د څاڅکو هار

هغه به ویل:

زه تېروتنلی وم.

ما گړی ته وکتل دوی بجې وې او سوچ مې وکړ سهار شپږ بجې
او نا وخته ده.

ژر مې مخ او لاس پرېمنځه، بنیان او کرتې مې واغوسته او پټو مې
له ځانه تاو او د کوره په ځغاستو و وتم.

پوستې سره پولیسو ودرولم او له ما نه یې د شپې نوم پوښتنه وکړه.

ما ور ته و ویل:

دا څه حال دی؟

د ورځې له خوا هم تاسو د شپې نوم پوښتنه کوئ.

هغوي و ویل:

سهار نه ده، بلکه شپه ده.

بس!

اوس دلته ورسېدم.

پولیس زما سره دلته راغلل.

بیا یوه کس چې د سور گل خپلوان و، ویې ویل:

آمر صیب!

زه سور گل ښه پېژنم.

د څاڅکو هار

هغه ډیر ښه کاریگر او سم کاری (صادق) سړی دی.

څه چې وایې هغه رښتیا ده.

بیا پولیسو و ویل:

ته یې ضمانت کوي؟

هغه و ویل:

هو!

بیا پولیس له موټره سپین کاغذ راوخیست او کس ته یې و ویل:

دا ده !

دلته ولیکه چې د سور گل ضمانت کوم.

هغه کاغذ واخیست، لیک یې ولیکه او په پای کې یې لاسلیک هم وکړ.

بیا پولیس و ویل:

د نن ورځې پېڅلیک (نېټه، تاریخ) هم ولیکه.

هغه پېڅلیک هم ولیکه.

بیا یې د درې نورو کسانو نه د شاهد په توګه لاسلیک او ګوټې واخستې.

کاغذ یې د موټر په مخکینۍ برخه کې کېښود او سور گل ته یې و ویل:

د څاڅکو هار

.....

کوبښن وکړه نور دې کړۍ ته په ځیر سره وگوري، تر څو کومه
ستونزه رامنځ ته نه شي.

هغه ومنه.

بیا یې د پولیسو نه مننه، خدای پاماني واخیسته، املې (حملې) موټر
ته وخوت او خپل کار سیمې ته لاړ.

هغه به ډېر احتیاط کوه چې بیا هغسې پېښه منځ ته رانه شي.

وختونه تېرېدل او هغه هم لوېده.

د څاڅکو هار

څه وخت تېر شو.

سياسي ستونزې په سيمې کې ډېرې شوې.

د هغه مشر ور هم د مجاهدينو سره اړيکې پيدا کړې.

کله نا کله به يې د هغه وخت دولت (حکومت) پر ضد هم خبرې کوي.

څه موده تېره شوه.

چا د سور گل د ورور يانې (يعنې) زېرگل راپور د وخت دولت ته ورکړ چه هغه د مجاهدينو سره لار، لري.

يوه ورځ زېرگل ته چا خبر ورکړ چې:

دولت د استخباراتو کسان د تا پسي گرځي او غواړي تا بندي کړي.

په دې وخت کې هغه کور ته لاړ او سورگل يې هم د ځانه سره يوځای او ايران هېواد ته و تښتېدل.

د خاڅکو هار

سورگل خپل نوی ژوند په بهر کې پیل کړ.
هغوی دواړو به د ورځې کار کوه او د شپې به خپل هستونګن ځای
ته، تلل.
د کور د سودا اخیستل هم د سورگل په غاړه و.
هغه ډیر زړه ور او په فارسي ژبې هم پوهېده.
هغه به سهار وختي د ډوډۍ اخستلو د پاره نانوايي (خبازي) ته، ته.
هغه به تودې ډوډۍ اخیستي او کور ته به یې راوړې.
هغه په ژبه هم ډېر ګړندی و.
سورگل به ژر د نورو سره بلد او انډیوال کېده.
څه موده تېره شوه.
هغه د ډېرو خلکو سره بلد او انډیوال شو.
یوه ورځ وختي کور ته لاړ.
او ورور یې ورته و ویل:
نن میلمانه لرو، نانوايي ته لاړ شه او ډوډۍ راوړه.
هغه نانوايي ته لاړ.
ډوډۍ لږه وه، هغه هم لږې ډوډۍ واخیستي او له ځانه سره یې و
ویل:

د څاڅکو هار

د شپې خو به چاره وشي.
سبا، بيا خداى مهربانه دى.
وختي به پاڅېرم، نانوايي ته به لار او توده ږوى به واخلم.
ټول به ویده يې، خو زه به راغلى اوسم.
هغه مخ په کور روان شو.
کور ته ورسېد، بيا انگړ ته د ننه شو.
وروسته د مېلمه کوتې ته د ننه او ږوى يې پر دسترخوان کېښوده.
ورور يې و پوښتل:
نن مېلمانه هم لرو.
ږوى ډېره لږه راوړې ده.
يوآخې د شپې به بس شي، سبا به څه وخورو؟
سور گل و ويل:
په نانوايي کې نن ږوى لږه وه او ما هم لږه راوړه، چې د ټولو خلکو
چاره پرې وشي.
سبا وختي پاڅېرم او نانوايي ته لار شم.
بيا به ډېره او د نانوايي توده ږوى راوړم.
ورور يې و ويل:
سمه ده.

د څاڅکو هار

کومه ستونزه نه شته.
سورگل شپې د مېلمنو سره په کیسو بوخت و.
هغه ناوخته بیده شو.
هغه په سوچ کې بیده شوی او په نیمه شپه د خوبه پاڅېد.
هوا روښانه وه.
هغه خپله کړتۍ واغوسته.
په جبو یې لاس تېر او پوی شو چې په جب کې یې پیسې شته.
بیا د کوره ووت.
مخ پر نانوايي روان شو.
په لاره کې یوه موټر یې خوا ته ودرېد او ویې ویل:
چېرته ځي؟
هغه و ویل:
نانوايي ته ځم او ډوډۍ اخلم.
بیا سورگل و ویل:
ته څوک یې چې زمانه پوښتنه کوي؟
هغه و ویل:
مونږ د گزمې پولیس یوو.

د څاڅکو هار

بيا يې زياته کړه.

اوس نانوایي تړلی دی.

ولې درواغ (دروغ) وايي؟

سور گل و ويل:

زه رښتيا وایم.

ما مابنډم هم ږوډی واخيسته او د ږوډی شمېرې لږې وې.

مونږ میلمانه لرو.

غوښتل مې چې هغوی ته توده ږوډی وپېسم.

پولیسو د هغه خبره دروغ و گڼه او هغه ته یې و ويل:

اوس موټر ته پورته بیا وروسته په حوزې کې خبرې کوو.

سور گل بله لار نه درلوده او د پولیسو د گزمې موټر ته و خوت.

ورځ شوه.

سور گل و ويل:

اوس خو ورځ شوه، غواړم نانوایي ته لار او ږوډی واخلم.

مېلمانه به زما په انتظار وي.

هغوی و ويل:

تر نهه بجو دلته پاتې شه، که چېرې د کوم کور او هتې غلا راپور

مونږ ته و نه رسېد، تا به خوشي کړو.

د څاڅکو هار

.....

هغه و منه او د گزمې د پولیسو په مرکز کې پاتې شو.

گرې، پاو باندې نهه بجې شوي.

بیا هغه سور گل ته و ویل:

کولای شئ اوس لار شئ.

هغوی زیاته کړه:

دلته دې پته ولیکه، که چېرې کومه ستونزه منځ ته راځي مونږ به تا سره خبرې وکړو.

سور گل و ویل:

سمه ده، مگر زه به زده کړې يم.

تاسو یې ولیکئ، بیا زه گوته ېږدم.

هغوی د سور گل له خوا پته ولیکه او د هغه گوته یې واخیسته.

بیا یې هغه ته و ویل:

اوس کولای شئ، نانوايي ته لار شئ.

بیا هغه د پولیسو مرکز ته و وت.

لمرې نانوايي ته لار.

ډوډۍ یې واخیسته او کور ته روان شو.

لږ ځنډ وروسته کور ته ورسېد.

الته ټول د هغه په انتظار وو.

د څاڅکو هار

هغوی سوچ کوه چې پر سور گل څه پېښه شوې ده.

هغوی نه پوهېدل چې سورگل تېروتنلی او د شپې له کوره نانوایي ته،
تللی او د گزمي پوليسو هغه نیولی دی.

بیا سورگل هغوی ته خپله ټوله تېره شوې کیسه وکړه.

ورور یې ور ته و ویل:

تا همداسې تېروتنه په کابل کې هم کړې وه.

دلته زموږ هېواد نه دی.

ته باید ډیر احتیاط وکړئ تر څو داسې بله پېښه و نه شي.

هغه و منه.

د څاڅکو هار

څه وختونه تېر شو.

د پغمان په ولسوالۍ کې حالات نور هم کړکېچن شو.

ډېری خلک ولسوالۍ نه د ښار مرکز او ځینې نور هم د گاونډیو هېوادونو خوا ته مخه وکړه.

د سور گل نوره کورنۍ هم ایران ته کډه شوه.

سور گل او ورور یې مجبوره وو تر څو ډېر کار وکړي.

سور گل ځان ته په یوه فارم کې دنده و مونده.

هغه به وختي دندې ته، ته.

او ماښام ناوخته به بېرته کورته، راته.

هغه به په فارم کې ډېره خواري کوه، او د فارم په مالک هم گران شو.

هره دنده به چې د کار مالک هغه ته سپارله، هغه به په صداقت سره تر سره کوه.

څه وخت تېر شو.

هغه د ټکټر (تراکتور) چلول هم یاد کړل.

د فارم مالک هغه ته ټکټر ورکړ تر څو دهغه په ذریعه په فارم کې کار وکړي.

د څاڅکو هار

هغه به د ټکټر نه ډېره ښه گټه اخسته.
يوه ورځ په فارم کې په کار بوخت و.
ويي ليدل چې د ټکټر تيل لږ شوي دي.
هغه ټکټر د تېلو اخستلو ځای ته بوته او الټه نږدې يې ودراره.
ټکټر د ټانکۍ سر يې خلاص بيا يې پايپ واخيست او د ټکټر په
ټانکۍ کې يې کېښود.
تيل د پيپ په ذريعه ټانکۍ ته روان ول.
په دې وخت کې يوه بل بزگر هغه ته غږ کړ.
سورگل پايپ په ټانکۍ کې پرېښود او خپله د هغه کس خوا ته لاړ.
څو دیکي د هغه سره په خبرو اخته و، په ياد يې راغی چې د تيلو
پايپ يې په ټانکۍ کې بل (چالان) پرېښی دی.
ژر، ژر يې منډې کړې او ځان يې ټکټر ته ورساوه.
گوري چې تېل په ځمکه بهېږي.
ژر يې پايپ بند کړ.
مگر تيل په ويالو او پټيو کې بهېدلي ول.
سورگل وارخطا شو او د فارم مالک ته يې غږ کړ.
د فارم مالک راغی او ويي ليدل چې تيل په ويالو او پټيو کې
روان دي.

د څاڅکو هار

بيا يې د تيلو ميټر وليد.

درې زره (۳۰۰۰) ليټره تيل په ويالو او پټويو کې تللی دي.

لمړی د فارم مالک په غصه او بيا يې له ځان سره سوچ وکړ.

اوس کار شوی دی.

هر څه چې وکړي، کومه گټه نه لري.

بيا يې سور گل ته وويل:

تيل مهم نه دی، خو ځمکه دې له کاره وويسته.

د دې له پاره چې سور گل بڼه او خواړيکښ و، هغه يې وېښه او

ورته يې نصيحت وکړ تر څو خپل کار ته پاملرنه وکړي.

هغه ومنه او د فارم د مالک نه يې بېښه وغوښته.

د څاڅکو هار

سور گل په فارم کې بوخت و.

هغه به د جمعې په ورځ پارکونو کې د چکر (سیل، میلی) له پاره ته.

یوه ورځ چې هغه یوه لوی پارک ته تللی و، کور کې یې د هغه پارک په هکله ډیر توصیفونه (صفتونه) وکړل.

کورنۍ یې حیرانه پاتې شوه او له هغه یې وغوښتل چې دوی هم د هغه پارک د لیدو او چکر له پاره بوځي (یوسي).

هغه و منه او کورنۍ ته یې وعده ورکړه تر څو په مناسب وخت کې هغوی هم یاد شوي پارک ته بوځي.

څه وخت تېر شو.

سورگل د فارم مالک نه اجازه واخیسته تر څو د جمعې په ورځ ټوله کورنۍ له ځانه سره پارک ته په ټکټر کې یوسي.

پنجشنبه تېره او سهار شو.

سورگل کورنۍ سره د پارک تلو له پاره څه شیان تیار او پاڅه کړل.

بیا یې د چای سماوار هم پاک او پرېمنځه.

د څښلو اوبه یې هم په غټو بوتلو کې واچوې.

څه تازه میوه یې هم یوې خوا ته کېښوده.

د څاڅکو هار

بيا يې د گازو ډبه واخيسته، گاز خرڅولو هتې ته لاړ او په ډبې کې يې گاز هم واچول.

د بخار دېگې، د ډوډۍ ټوکر (دستر خوان) يې هم له نورو شيانو سره يوځای کړ.

بيا يې ټکټر غولي ته د ننه او ټول شيان يې د ټکټر په ترک کې بار کړل.

وروسته يې ټکټر د باندې کړ.

لږ وروسته يې ټولو ته يې غږ کړ چې د ټکټر ترک ته و خبري.

ټول د ټکټر ترک ته وختل.

هغه د غولي (انگر، حوډلې) دروازه وټړه او خپله يې ټکټر ته کېناست.

ټکټر يې چالان او د ليدلي پارک خوا ته روان شو.

يوه گړۍ وروسته، الله ورسېدل.

ټکټر يې د پارک غاړې ته ودراره او شيان يې ترې کېښته (کوز) کړل.

بيا يې ټکټر د موټرو پارک کې ودراره او خپله يې پارک ته د ننه شو.

په پارک کې يوه ښه ځای پيدا او الله يې تغرونه اوار (هوار) کړل او شيان يې يوې خوا ته کېښودل.

د کورنۍ ښځې په پخلي اخته شوې.

د څاڅکو هار

سور گل هم سماوار ته اوبه واچوي او هغه يې روښانه کړ.

څه ځنډ وروسته اوبه وخوټېدې (جوشې) شوي.

هغه په چايجوشونو کې چای دم کړ.

نورو پيالې و منځې او سور گل په پيالو کې چای واچاوه.

هغوی په مزه، مزه چای و څښل.

غرمه شوه.

د کورنۍ ښځو د غرمې ډوډۍ تياره کړه.

سورگل دستر خوان اوار (هوار)، ډوډۍ يې پر دستر خوان کېښوده

او نورو غاښونه او غوري گان هم پر دستر خوان کېښودل.

ميوه او تر کاري ژېړگل پر دسترخوان کېښوده.

بيا سور گل د اوبو لوبني او پيالې کېښودې.

هغوی د **بسم الله** په ويلو سره، په خوړو پيل کړ.

ډوډۍ وخوړل شوه، دسترخوان او لوبني ټول شول.

دا ډوډۍ ټولو ته ډېر خوند ورکړ.

هغوی تر ماسخوتن پورې الله پاتې شوو.

څو ځل يې چای دم او وڅښل.

ماسخوتن ناوخته شو.

سورگل و ويل:

د څاڅکو هار

زما سترگي د شپې له خوا چندان ليد (کار) نه کوي.
بنه به وي چې کالي راتول، په ټکټر کې يې کېږدو او کور ته لاړ
شو.

ټولو ومنه!

هغوی د شيانو په راتولولو بوخت شو.

ټول شيان يې ټول او د ټکټر په ترک کې يې کېښودل.

بيا هغوی ټول د ټکټر ترک ته وختل.

سور گل ترک ته کېښناست او هغه يې چالان کړ، بيا يې د کور لوري
(خوا) حرکت وکړ.

د لوی سړکونو نه، کوشنيو سړکونو ته ورسېدل، په کوشني سړک
کې د هغه مخي ته موټر راغی، سړک کوشنی و.

هغه ټکټر لږ غاړې ته کړ او په لاره وړاندې لاړ.

څو ثاني مخ ته نه و تللی چې ټکټر يې د يوه کور په پيک کې بند
شو.

هغه زيار و باسه تر څو ټکټر د کور د پيک نه خلاص او خپل
کور ته لاړ شي.

مگر هغه بريالی نه شو.

په دې وخت کې د کور خاوند او د هغه زامن را و وتل او پر سور
گل باندي په غصه شوو.

د څاڅکو هار

سور گل و ويل:

زما کومه گناه نه ده.

سړک ډېر کوشنی دی، زما مخې ته بل موټر راغی، ما هغه ته لاره ورکړه او زه د تاسو د کور په پېک کې بند پاتې شوم.

ټول د ټکټر د ترک نه کښته شوو.

بيا د کور خاوند پر ټولو غږ کړ.

راځی چې ټکټر تيله کړو تر څو له ځايه بې ځايه شي.

هغوی هر څه زیار و باسه، مگر کومې پایلې ته ونه رسېدل.

ټکټر تر پېک لاندې بند پاتې شو.

هر چا به سوچونه کول، څه گټه به یې نه کوه.

بيا سورگل تر ټکټر تاو راتاو شو.

د هغه په ذهن کې څه وگرځېدل، بيا په خدا شو.

ټول هغه ته په غصه شوو او ویې ويل:

دا د خدا وخت دی؟

کار دې ښه کړی، چې خاندې؟

هغه و ويل:

ما ته يوه چل په ذهن کې وگرځېد.

خلکو و ويل:

د څاڅکو هار

څه چل؟

هغه و ویل:

و گورئ!

زه څه کوم؟

هغه د ټکټر د ټایرونو نه باد (اوا، هوا) و باسه او ټکټر د پیک نه
بنکته او آزاد شو.

بیا یې خلکو ته و ویل:

راځئ!

اوس به ټکټر تیله کړو (تیلوهو)

ټولو ټکټر تیله او د پیک لاندې نه یې و باسه.

بیا خلکو و ویل:

اوس به څه چل کېږي؟

هغه و ویل:

اوس خو نا وخته ده.

ټکټر به تر سهاره دلته د سړک پر غاړې پرېږدو.

زه به سبا دلته وختي راشم او ټایرونو ته به یې اوا (هوا) ورکړم.

بیا یې خپلې کورنۍ ته و ویل:

بلا وه، برکت یې نه و.

د څاڅکو هار

راځئ!

اوس به په پښو کور ته لاړ شو.

هغوی ټول په پښو کور ته لاړل.

په لاره کې ټول د سورگل سوچ ته حیران (هک پک) شوي وو.

شپه تېره، هغه وختي ټکټر ته ځان ورساوه او بیا یې پنچرمېن د اوا (هوا) ماشین سره ټکټر ته راوست.

پنچر مېن د ټکټر ټایرو ته اوا (هوا) ورکړه، بیا هغه څه پیسې پنچر مېن ته ورکړې او هغه د ځایه لاړ.

سور گل هم ټکټر چالان او فارم ته لاړ.

د څاڅکو هار

څه موده تېره شوه.

يوه ورځ سور گل وختي کار ته روان و.

هغه مجبوره و تر څو د يوې کوشنې دښتې نه تېر شي.

هغه دښتې ته ورسېد.

هغه گړندي گامونه واخيستل او پوهېده چې وخت شين ملا اذان دی، بايد ژر تر دې دښتې تېر شي.

هغه په دښتې کې روان و.

په نا ځاپي توگه مخ ته يې دوې کسان پاڅېدل.

سور گل له ډاره هغوی ته سلام واچوه.

هغوی پرې چاكو (چاقو) و باسه او هغه ته يې و ويل:

خبرې مه كوه!

اله (هله) ژر شه، پيسې و باسه.

هغه و ويل:

زما سره پيسې نه شته.

كسانو و ويل:

د خاڅکو هار

ته څرنگه سړی یې؟

دا نا ممکنه ده چې له تا سره پیسې نه وي.

ژر شه پیسې و باسه.

بیا هغوی سور گل تلاشي کړ او د جیب نه یې ۵۰۰ (پنځه سوه)
تومانه پیدا او یوه کس هغه یې خپل جیب ته د ننه کړې.

بیا یې سور گل ته و ویل:

خه!

ورک شه!

شا ته دې مه گوره!

هغه بېرته کور ته لاړ؛ د کور نه یې نیم گز زنځیر راواخیست او
بېرته د کار لورې ته، روان شو.

هغه خدای، خدای کوه چې هغه کسان ورته په مخه راشي او خپلې
پیسې ترې بېرته واخلي.

هغه چاپک، چاپک په لاره کې ته.

خو، کسان (غله) ورته په مخه را نه غل.

څو دیکي وروسته هغه بازار ته ورسېد.

الته یې د خپل ایراني ملگري سره و لیدل.

هغه و پوښتل:

د څاڅکو هار

په زنځير څه کوي؟

سورگل د خپل سهارنی د پيسو د لاسه ورکولو کيسه ورته وکړه.

ملگري يې و ويل:

بنه شو په خيرسره تېره شوه او تا ته يې نقصان (ضرر) نه دی رسولی.

بيا يې سورگل ته و ويل:

که چېرې هغه کسان تا ته په مخه راشي، ته يې پېژنی؟
هغه و ويل:

نه!

هغوی خپل مخونه په څادرو باندې پټ کړي وو.

بيا ايراني ملگري يې و ويل:

دا به گرانه وي تر څو هغوي پيدا کړو.

اوس شوي او سوچونه گټه نه لري.

بيا سور گل د خپل ملگري نه خدای پاماني واخسته او خپل کار ته روان شو.

سور گل وروسته له هغه ورځ نه به، هره ورځ زنځير له ځانه سره تر کاري ځای پورې ووړ.

مياشتې تېرې شوې.

بيا هغه څوک په دښتې کې و نه ليدل.

د څاڅکو هار

.....

څه موده تېره شوه او هغه د واشل جوړولو فابريکې کې کار و موند.
هغه به د پخوا په شان وختي له کوره وټه او کار ځای ته به ته.
هغه نا چاره (مجبوره) و چې د هماغې دښتې نه تېر او د کار ځای
ته ورسېږي.

څو ورځې تېرې شوې، خو کومه پېښه رامنځ ته نه شوه.
هغه ډېر خوشحاله و او سوچ يې کوه چې هر څه سم شوي او غله
هم پوليسو نيولي دي.
ځکه هېڅوک هغه ته په مخه نه راځي.

دوې مياشتې تېرې شوې، کومه پېښه منځ ته را نه غله.
هغه نور هم زړور شو او له ځانه سره يې و ويل:
هېڅ خبره نه شته، ښه به داوې چې سهار لمانځه نه وروسته خپل
کار ځای ته لاړ او د سهار چای به د نورو ملگرو سره الته وڅښم.
يوه ورځ هغه په کار کې بوخت و.
ماښام شو.

بيا يې وغوښتل خپل کورته لاړ شي.

د څاڅکو هار

سوچ يې و کړ چې؛ که سهار وختي څوک په دښتې کې مخې ته نه راځي، د شپې هم نه راځي.

سور گل په ډاډه زړه کورته روان شو.

دښتې ته د ننه او په لاره کې روان و.

په ناڅاپي ډول يوه کرولا ډوله موټر څنگ ته يې ودرېد.

سورگل حيران شو چې په دې دښتې کې موټر څه کوي.

په دې وخت يوه کس له موټر نه کوز او سور گل ته يې و ويل:

ژر شه !

هر څه لرې، مونږ ته يې راکړه.

سور گل وارخطا شو او ويې ويل:

زه خو څه نه لرم.

بل کس هم د موټر نه کوز او د سورگل په پلټنې (تلاشې) يې پيل کړ.

هغه څه و نه موندل او سورگل ته يې و ويل:

ژر و وايه!

پيسې دې چېرته پټې کړي دي؟

هغه و ويل:

زه کارينگر يم.

د څاڅکو هار

قسم خورم چې زما ما سره پیسې نه شته.

بیا هغوي و ویل:

اوسه و وایه چې تا په چاکو (چاقو) و وهو او که په زنځیر؟

سورگل و ویل:

په څه چې غواړئ ما و وهی، ژر و وهی.

پوهېږي چې ناوخته ده او غواړم ژر کور ته لاړ شم.

کسانو ولیدل چې عجیبه سړی دی.

بیا یې و خندل او هغه یې خوشي کړ.

سورگل هم د خدای نه شکر وکړ او په منډو کور ته لاړ.

د څاڅکو هار

څه موده تېره شوه او سور گل بله دنده و مونده او د هغه تنخواه (معاش) تر فابريکې هم اوچت شو.

د هغه دنده د ودانيو د مخې ډول (نما کاري) وه.

هغه نوې دندې ته ډېر خوشحاله و او سوچ يې کوه چې ډېرې پېسې به وگټي.

هغه پر دندې پيل کړ او هره ورځ به د پخوا په شان وختي کار ته، ته او هيڅ غير حاضري به يې نه کوه.

د ودانولو کمپنۍ مالک هم د سور گل نه خوشحاله و.

د يوې ودانې کار پای ته ورسېد.

د کمپنۍ مالک سورگل ته و ويل:

ته او هغه بل ستا ملگری وختي سيمې ته راشئ.

تاسو په ځير سره لفت (بالابر) خلاص او ځمکې ته يې ښکته کړئ.

پر اته بجو به موټر راشي او هغه به په موټر کې بار او بلې سيمې ته به يې ولېږدوو.

هغه خپل ملگری ته و ويل:

کولای شو سبا وختي ودانۍ ته راشو؟

ملگري يې و ويل:

د څاڅکو هار

هو !

کومه ستونزه نه شته.

هغوی د ورځې نور کارونه سر ته ورسول او سبا وختي دواړه سیمې ته لاړل.

لمړی سور گل پاس پورته او د لفت څه لاینونه (کیبلونه) یې خلاص کړل.

هغوی دواړه د لفت په خلاصولو او بنسټه کولو (کوزولو) نه پوهېدل.

سور گل هر څه خواړي وکړه، خو لفت خلاص نه شو.

بیا د هغه ملګري د لاندې نه غږ کړ.

سورگله !

که ته نه شي کولای چې لفت خلاص کړې، ته کوز شه زه به کوبښې و کړم تر څو لفت خلاص او د وړلو د پاره یې چمتو کړم.

بیا سور گل و ویل.

سمه ده.

زه به کوز شم.

ته راوڅپړه.

وخت لږ دی.

اوس به مو تر هم ورسېږي.

د څاڅکو هار

ملگری یې په منډو پاس وخوت.
هغه د لغت خوا ته لار او د هغه په خلاصولو یې پیل کړ.
د لغت ټول لینونه (کیبلونه) د سور گل له خوا خلاص شوي ول.
په دې کار د هغه ملگری نه پوهېده او هغه هم د لغت وروستنۍ لړ
(کیبل) خلاص کړ.
لغت د ودانۍ نه د لرې کېدو په حال کې شو.
سور گل غږ کړ:
ځان خونې ته وغورځوه!
هغه پوی نه شو.
او د لغت سره یو ځای مخ په سرک، په حرکت شو.
لغت په ځمکه وغورځېد او د سور گل ملگری د لغت لاندې او مړ
شو.
سورگل هک پک پاتې شو.
په دې وخت کې د کمپنۍ ریس هم ورسېد.
هغه د سورگل ملگری مړی ولید او ډېر خپه شو.
بیا یې امبولانس ته زنگ و واهه او د هغه مړی یې روغتون، بیا یې
د مهاجرو ادیرې ته ولېږداده او الته یې بنځ کړ.
سورگل به کله نا کله د هغه قبر ته، ته او هغه ته به یې دعا کوه.

د څاڅکو هار

.....

څو ورځې نورې تېرې شوې.

سورگل بلې ودانۍ ته لار او الله يې هم د لفت (بالابر) سره کار کوه.

هغه د لفت په چالانولو، کښته کولو او پورته کولو سره ښه بلد شو.

ټولو به هغه ته لفت کار ويل:

هغه هم خوشحاله و چې د مزدور کارۍ نه په تخنيکي کس (ميخانيک) واوښته.

الله به هم وختي ته او تر ناوخته به يې کار کوه.

هغه به خښتي په لفت کې پورته کوي.

يوه ورځ هغه په کار بوخت و او خښتي يې پاس و خپروي.

بيا د پاس کس خښتي له لفت نه کوټي ته د ننه کړي.

څه ځنډ تېر شو.

هغه د پاس کس باندې غږ کړ.

سورگل و ويل:

چېرته ورک شوې؟

هغه په سوچ کې و او سور گل ته يې پام نه و.

سور گل بيا پر هغه غږ کړ.

د څاڅکو هار

د پاس کس د سور گل غږ وا نه ورېد.

سور گل په غصه شو او د لفت مزی (لین) یې کش کړ.

د لفت مزی (لین) خطا او د برېښنا پر مزو (لینونو)، کوم چې د سرک په غاړه کې شتون درلودل، ولرېد.

په دې وخت کې برېښنا شارتي وکړه او لینونه یوه په بل ولرېدل او د هغو نه اور غورزېدل (بادېدل) پیل شول.

برېښنا سورگل ته هم کلک ټکان ورکړ او هغه یې لرې وغورځاوه.

انجینرانو او نورو کارکونکو منډې کړې.

سورگل یې د ځایه پورته او د خطر سیمې نه یې لرې کړ.

بل انجینر اور وژنې (اطفایي) ته یې زنگ و واوه.

په لږ وخت کې د اور وژنې کار کونکي او د برېښنا انجینران ورسېدل.

هغوی برېښنا پرې او اور مړ شو.

سورگل چې خورا ډار شوی و، ډېر خوشحاله شو.

او شکر یې و باسه.

د څاڅکو هار

.....

سور گل پوره څلور کاله په دې کمپنۍ کې په کار بوخت و.
هغه به د لفت کار کوه او تړلو او خلاصولو کې يې هم خورا چابک شو.

هغه په يوې ودانۍ کې چې شپږ پوړيزه وه، په کار بوخت و.
څو مياشتنې تېرې شوې.

د ودانۍ د مخې کار خلاص شو.

د کمپنۍ مالک راغی او سور گل ته يې و ويل:

زمونږ کار دلته پای ته ورسېد، سبا به د خپل ملګري سره وختي راځي او لفت به په احتياط سره خلاصوي تر څو يې په موټر کې بار او بلې ودانۍ ته ولېږدوو.

هغه و ويل:

سمه ده صيب.

هغه وختي له کوره د کار سيمې ته لاړ.

الته يې خپل ملګری وليد.

هغه ته يې و ويل:

ته تر ما د لفت په خلاصولو کې چټک (ګړندی) يې.

پاس و خبره او هغه خلاص کړه.

د څاڅکو هار

ملگری یې پاس، شپږم پور ته وخوت او د لفت په خلاصولو یې پیل کړ.

په دې وخت کې موټر هم ورسېد، کوم کې چې غوښتل لفت و لېږدوي.

د سور گل ملگری لفت په چټکۍ سره خلاص، د لفت کیبل وښود او لفت مخ پر ځمکې، حرکت وکړ.

لفت د ستنو سره د موټر خوا ته وغورځېد.

د موټر چلونکي ځان له موټر نه وغورځاوه او پر ځمکه کلک ولگېد.

بلې خوا سورگل هم ځان په ځمکه غورځولی وه.

دواړه لږ ژوبل شوي وو.

د هغوی کوم ځای مات نه وو.

په سور گل او د هغه په ملگری خدای رحم وکړ.

که نه نو موټر او د کسانو د مړینې پړه به د هغوی په غاړه وه.

سورگل ډېرې پیسې وگټې.

بېرته هېواد ته، ستون شو.

واده یې وکړ.

په واده کې یې سازنده ونه بلل.

هغه خپل واده ډېر ساده نیولی و.

د څاڅکو هار

په واده کې يې د قرآنکريم ختم وکړ.
خو ځل ملگرو يې هغه نڅا ته پورته کړ.
مگر هغه د ده کار نه ډډه وکړه او ويې ويل:
دا کار د شرعيت لحاظ نه، ښه نه دی.
بيا نورو همزولو يې هغه ملی اتن ته هم وغوښت، مگر هغه په اتن
کې هم گډ نه شو.
واده يې بې له سازه او سروده تېر کړ.
څه وخت تېر شو.
خدای ورته لمړی گلالی لور ورکړه.
بيا بله ...؛
تر څلورو وروسته يې زوی پيدا شو.
اولادونه يې ډېر شو او شمېره يې اتو ته ورسېده.
هغوی لوی او د ښوونځي شوو.
هغوي يې په ښوونځيو کې گډ (شامل) کړل.
هغه په بيلا بيلو ځايونو کې، دندې تر سره کړې.
بيا يې د جمهوريت په وخت کې د اجير په توگه په يوه رياست کې
دنده تر لاسه کړه.
په دنده کې ډېر صادق و.

د څاڅکو هار

سهار تر ټولو به وختې راته او خپله دنده به يې تر سره کوه.
نفل لمونځونه او د قرآنکريم تلاوت به يې هم سهار وختي او په
وزگار وخت کې کوه.
هغه پر ټولو گران وو.

د هر چاه سره به يې ښه سلوک کوه.
د مشرانو احترام او پر کشرانو مهربانه و.
سور گل اوس هم ژوندی او په کار بوخت دی.
ټولو اولادونو يې ښوونځي پای ته رسولی دي او نورو لوړو زده
کړو ته چمتوالی نيسي.

د هغه ټول اولادونه د عصري علومو زده کړو تر څنگ ديني علومو
او د قرآنکريم زده کړې هم کړي دي.
اولادونه يې کولای شي قرآنکريم تلاوت کړي.
سور گل اوس هم په کار مين سړی دی.

پای

د څاڅکو هار

د چاپ شویو کتابونو لېست

۱. معمارۍ افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلايي (برای اساتید انستیتوت های تخنیکي و ساختمانی افغانستان)
۴. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد اول
۵. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد دوم
۶. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
۷. معمارۍ اصيل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معمارۍ شهر کابل (بی بی مهر و)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندي اقليم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاريه / دنیای انجینری
۱۲. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقیقی با مقیاس معماری
۱۴. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱۵. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماری و مهندسی
۱۶. پخسه در افغانستان
۱۷. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
۱۸. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

د څاڅکو هار

۱۹. منار جام – الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲۴. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲۵. چپر ته چي قانون نه شته (ګډوډي د افغانستان په معمارۍ کې)
۲۶. مېرنه جو ما تونه ،، پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه – مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکي - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
- (تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی تخنیک
کابل)
۳۴. ۴۰- چهل
۳۵. مجنون او گلچېن (پښتو ناول)
۳۶. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد اول)

د څاڅکو هار

۳۹. برف ها آب ميشود
۴۰. رسم و تخنيک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
۴۱. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
۴۲. بوډا بنکاري (پښتو ناول)
۴۳. د اسلامي معمارۍ پيل
۴۴. نامنوني ژوي (پښتو ناول)
۴۵. حيوانات شوخ (ناول به زبان دری)
۴۶. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد دوم)
۴۷. د شپېلی مینه (مهینه) په کچه گری کی (پښتو ناول)
۴۸. حشمت خان د کلا معماري
۴۹. د افغان الک او آذري جلی مینه (پښتو ناول)
۵۰. د وچو بڼونه او پارکونو معماري
۵۱. د یوې ښونکې مینان په یوه ټولگي کی (پښتو ناول)
۵۲. د ژرنده گري ماما مینه (پښتو ناول)
۵۳. په اسلامي نظام کی ودانیز پرمختگ
۵۴. شپنه ادې (پښتو ناول)
۵۵. بي زده کړې پوی (پښتو ناول)
۵۶. د مینې تاو (پښتو ناول)
۵۷. (BIM) په خپله ژبه - په نړۍ کی تر ټولو نوې او گړندۍ کړنلاره
د معمارانو او انجینرانو(انجینرانو) له پاره
۵۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد سوم)
۵۹. سیدو او عیدو - د کوشنیوالي خواره ملگري (پښتو ناول)
۶۰. د یوې میاشتي **ناوي** (پښتو ناول)
۶۱. **د څاڅکو هار (د یوه سړي لنډې کیسې)**

د څاڅکو هار

د کار لاندې کتابونو لېست

۱. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد چهارم)
۲. د افغانستان اصلي معمارۍ (مرادخانی)
۳. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
۴. لیونی لېوه
۵. کوشنی سوداگره
۶. سپین کارغه
۷. سور تنور
۸. خره بیزو
۹. بندي مرغه
۱۰. توده برستن
۱۱. د ژوند پای

د څاڅکو هار

د امکان او وخت په صورت کې

۱. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
۲. تاریخ معماری افغانستان
۳. حویلی های آسمان خراش
۴. ارتباط گذشته، حال و آینده در معماری
۵. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
۶. شیطان چراغ
۷. خاطره ها

Necklace of Drops

Written by: PHD Architect Hashmatullah Atmar
Date: May - June /2025

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library